

Sygn. akt III U 54/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o przeliczenie renty

na skutek odwołania Z. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 9 grudnia 2013 r., **znak:** (...)

I. oddała odwołanie,

II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Przemyślu na rzecz radcy prawnego I. O. kwotę 120 zł plus VAT (słownie złotych: sto dwadzieścia) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sygn. akt III U 54/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 maja 2014 r.

Decyzją z dnia 9 grudnia 2013 r., znak:(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przeliczył wnioskodawcy Z. G. rentę z tytułu niezdolności do pracy od 21 czerwca 2013 r., tj. od daty, od której przyznano świadczenie.

W podstawie prawnej powołano ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 r. do 2005 r.; wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 46,70 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 46,70 % przez kwotę bazową 3.080,84 zł wyniosła 1.438,75 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 30 lat, 6 miesięcy i 27 dni, tj. 366 miesięcy oraz nieskładkowe w wymiarze 3 lata, 11 miesięcy i

29 dni, tj. 47 miesięcy. Dokonując obliczenia wysokości renty według przyjętych wskaźników ustalono, że wynosi ona 1.349,28 zł. Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy stanowi 75 % renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 1.011,96 zł. Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługuje wnioskodawcy do 31 lipca 2014 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca Z. G..

Na uzasadnienie swojego stanowiska podniósł, że podane w niej zapisy dotyczące przeliczenia okresów składkowych i nieskładkowych nie zgadzają się, gdyż ZUS pominął mu najlepsze lata składkowe, co powoduje ogromną różnicę pomiędzy decyzjami wydanymi na przestrzeni pół roku, a więc decyzją zaskarżoną, a decyzją z dnia 23 lipca 2013 r. W poprzedniej decyzji ZUS obliczał mu podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w latach 1974 do 2008, a w zaskarżonej decyzji uwzględniono tylko lata 1974-2005. Najkorzystniejsze lata do wyliczenia podstawy wymiaru renty ZUS pominął, zaniżył lub w ogóle nie ujął. Organ rentowy przyjął najmniej korzystne lata i tak obliczył mu podstawę wymiaru. Wskazał również, iż był zatrudniony w I kategorii zatrudnienia, czego ZUS nie uwzględnił.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że decyzją z dnia 23 lipca 2013 r., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 maja 2013 r. ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 21 czerwca 2013 r. (od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego). Jak wynika z dokumentacji renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługuje wnioskodawcy do 31 lipca 2014 r.

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy przyjęto najkorzystniejszy wariant wyliczenia świadczenia wnioskodawcy, tj. przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. od 1974 r.

do 2008 r., zaś wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek wyniósł 32,10 %. Wnioskodawca w dniu 28 sierpnia 2013 r. złożył wniosek

o przeliczenie podstawy wymiaru przyznanego świadczenia. Na podstawie przedłożonych w sprawie nowych dokumentów organ rentowy zaskarżoną decyzją doliczył do obecnego stażu pracy okresy składkowe i nieskładkowe przeliczając pobieraną rentę z tytułu niezdolności do pracy od dnia 21 czerwca 2013 r., tj. od daty, od której przyznano świadczenie. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek

na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 r. do 2005 r. W związku z nowymi dokumentami przedłożonymi w sprawie mającymi wpływ na wysokość świadczenia, wnioskodawcy doliczony został okres zatrudnienia od 9 października 1996 r. do 11 lutego 1997 r. w Zakładzie Usług (...), tj. na podstawie wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej. Ponadto po przeliczeniu dostarczonych list płac oraz kart wynagrodzeń wyliczono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 46,70 %, który został obliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia. W wyniku wyliczenia świadczenia wnioskodawcy obecnie przyjęty wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia jest najkorzystniejszy i wynosi 46,70%. Organ rentowy podniósł, że odwołanie

nie wniosło do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych, jak również nie wskazał podstawy prawnej, która uzasadniałaby zmianę decyzji. Ponadto wnioskodawca wraz z odwołaniem nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mających wpływ na zmianę decyzji. Organ rentowy w oparciu

o zalegającą w sprawie dokumentację w przypadku wnioskodawcy dokonał najkorzystniejszego wyliczenia świadczenia i obecnie ustalony wskaźnik podstawy wymiaru jest najkorzystniejszy. Odnosząc się do zarzutów wnioskodawcy dotyczących doliczenia do podstawy wymiaru renty dodatku za pracę w warunkach szczególnych organ rentowy poinformował, że ustawa o emeryturach i rentach z FUS, na podstawie której wnioskodawcy zostało przyznane świadczenie nie przewiduje żadnych dodatków z tytułu pracy

w szczególnych warunkach, jedynie – przy spełnieniu innych warunków – prawo do wcześniejszej emerytury. W rezultacie więc nie ma podstaw

do uwzględnienia żądania strony. Przeliczenie zostało dokonane od dnia 21 czerwca 2013 r., tj. od daty, od której przyznano świadczenia, ponieważ decyzja przyznająca rentę, tj. z dnia 23 lipca 2013 r. została wysłana w dniu 30 lipca 2013 r. i w dniu złożenia nowych dokumentów była nieprawomocna.

Sąd Okręgowy w Przemyśle – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. G., ur. (...),

w dniu 24 maja 2013 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku dołączył dokumentację potwierdzającą przebieg jego zatrudnienia, z której wynikało w szczególności, że był zatrudniony:

w okresie od 1 października 1973 r. do 17 stycznia 1975 r. w (...) S.A., poprzednio - (...) Przedsiębiorstwo (...), w pełnym wymiarze czasu pracy jako pomocnik operatora; w okresie od 10 października 1975 r. do 15 maja 1976 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w S. jako cieśla; w okresie od 23 lipca 1976 r. do 31 lipca 1985 r. w (...) w B., na pełny etat, jako kierowca mechanik; w okresie od 17 września 1985 r. do 16 listopada 1985 r.

w (...) (...) w U.,

na stanowisku kierowcy; w okresie od 22 listopada 1985 r. do 15 maja 1987 r. w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) – Zakład Budownictwa (...) jako operator walca; w okresie od 10 czerwca 1987 r. do 28 lutego 1991 r. w (...) w B. jako mechanik kierowca; w okresie od 1 listopada 1993 r. do 31 grudnia 1993 r., od 15 kwietnia 1994 r. do 12 sierpnia 1994 r. w U. G. B., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako robotnik gospodarczy;

w okresie od 15 września 1995 r. do 15 marca 1996 r. w Zakładzie Budowlano- (...) w B., na pół etatu, jako pracownik fizyczny; w okresie od 9 października 1996 r. do 11 lutego 1997 r.

w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym i Hurtowni (...) (...) Zakład Usług (...) w P., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako cieśla; w (...) Budownictwa (...) we W. w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 30 czerwca 1997 r. do 30 listopada 1997 r., jako murarz na budowie eksportowej w M., w okresie od 5 czerwca 1998 r. do 31 lipca 1998 r. jako tynkarz-szpachlarz; w okresie od 10 maja 1999 r. do 31 października 2002 r., od 7 maja 2003 r. do 31 stycznia 2004 r., od 17 maja 2004 r. do 30 listopada 2005 r., od 15 maja 2006 r. do 15 listopada 2006 r. w Zakładzie Budowlano- (...) w B. A. Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako kierowca samochodowy; w okresie od 3 listopada 2008 r. do 21 listopada 2008 r. w P.P.U.H. (...) Sp. z o.o. w R.,

w wymiarze 2/3 etatu, jako murarz-tynkarz; w Firmie Usługowo-Handlowej (...) Usługi (...), w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 1 lipca 2010 r. do 28 lutego 2011 r. jako kierowca, w okresie od 7 października 2011 r. do 30 grudnia 2011 r. jako kierowca-mechanik. Wnioskodawca przedłożył również zaświadczenia wydane przez (...) w P., w których wykazano okresy jego zarejestrowania w tym Urzędzie jako osoby bezrobotnej

oraz okresy pobierania z tego tytułu zasiłków oraz indywidualne karty wypłat zasiłków, w których wykazano wysokość wypłacanych zasiłków.

Na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji, decyzją z dnia 23 lipca 2013 r. ZUS przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 21 czerwca 2013 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 r. do 2008 r. (tj. 1974-1977, 1980-1984, 1991-1992, 1994-1995, 2000-2005, 2008); wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 32,10 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 32,10 % przez kwotę bazową 3.080,84 zł wyniosła 988,95 zł.

Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił okresy składkowe

w wymiarze 30 lat, 2 miesiące i 24 dni, tj. 362 miesiące oraz nieskładkowe

w wymiarze 3 lata, 11 miesięcy i 29 dni, tj. 47 miesięcy. Dokonując obliczenia wysokości renty według przyjętych wskaźników ustalono,

że wynosi ona 1.154,37 zł. Wskazano, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75 % renty z tytułu całkowitej niezdolności

do pracy i wyniosła 865,78 zł. Renta nie może przekroczyć 100% podstawy wymiaru, wobec czego ogranicza się jej wysokość do kwoty równej podstawie wymiaru, tj. do kwoty 988,95 zł, wobec czego wysokość świadczenia wyniosła 741,71 zł (75 % × 988,95 zł).

W załączniku do decyzji poinformowano, że do podstawy wymiaru emerytury przyjęto minimalne wynagrodzenie za okres: od 1 października 1973 r. do 17 stycznia 1975 r., od 23 lipca 1976 r. do 25 stycznia 1978 r., od 21 grudnia 1979 r. do 31 grudnia 1984 r., od 17 września 1985 r. do 16 listopada 1985 r., od 22 listopada 1985 r. do 15 maja 1987 r., od 10 czerwca 1987 r. do 28 lutego 1991 r., od 1 listopada 1993 r. do 31 grudnia 1993 r., od 15 kwietnia 1994 r. do 12 sierpnia 1994 r., od 30 czerwca 1997 r. do 30 listopada 1997 r., od 5 czerwca 1998 r. do 31 lipca 1998 r. Poinformowano, że w celu przeliczenia świadczenia z przyjęciem faktycznego wynagrodzenia należy dostarczyć druki ZUS Rp-7 za w/w okresy lub karty wynagrodzeń potwierdzone za zgodność z oryginałem. Do stażu pracy nie zaliczono okresu zatrudnienia w firmie (...) od 9 października 1996 r. do 11 lutego 1997 r., ponieważ z potwierdzenia ubezpieczenia wynika, że zakład pracy nie zgłosił wnioskodawcy do ubezpieczenia i w celu zaliczenia w/w okresu należy dostarczyć oryginał pracowniczej legitymacji ubezpieczeniowej.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 24.05.2013 r.,
- świadectwa pracy,
- zaświadczenia oraz indywidualne karty wypłat zasiłków wystawione przez (...)w P.,
- decyzja ZUS z dnia 23.07.2013 r. wraz z załącznikiem.

Wnioskiem z dnia 28 sierpnia 2013 r. Z. G. wystąpił o przeliczenie podstawy wymiaru renty.

Do wniosku dołączył on: zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez (...) S.A. w W., w którym wykazano wysokość pobieranych przez niego wynagrodzeń w latach 1973-1975; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez (...)w B., w którym wykazano wysokość pobieranych przez niego wynagrodzeń w latach 1993-1994; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Zakład Budowlano- (...) w B., w którym wykazano wysokość pobieranych przez niego stałych składników wynagrodzenia w latach 1999-2004; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Firmę Usługowo-Handlową (...) Usługi (...), w którym wykazano wysokość pobieranych przez niego wynagrodzeń w latach 2010-2011; legitymację ubezpieczeniową; świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 2011 r. wystawione przez (...)M. M. (...) Usługi (...), w którym wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 7 października 2011 r. do 30 grudnia 2011 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy-mechanika.

Na podstawie całości zgromadzonej w sprawie dokumentacji, decyzją z dnia 9 grudnia 2013 r. znak: (...) ZUS przeliczył wnioskodawcy rentę z tytułu niezdolności do pracy od 21 czerwca 2013 r., tj. od daty, od której przyznano świadczenie.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 r. do 2005 r. (tj. 1974-1977, 1980-1985, 1987-1991, 2000-2001, 2003-2005); wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 46,70 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 46,70 % przez kwotę bazową 3.080,84 zł wyniosła 1.438,75 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 30 lat, 6 miesięcy i 27 dni, tj. 366 miesięcy oraz nieskładkowe w wymiarze 3 lata, 11 miesięcy i 29 dni, tj. 47 miesięcy. Dokonując obliczenia

wysokości renty według przyjętych wskaźników ustalono, że wynosi ona 1.349,28 zł. Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75 % renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 1.011,96 zł. Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługuje wnioskodawcy do 31 lipca 2014 r.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru renty z dnia 28.08.2013 r.,

- zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu,

- świadectwo pracy,

- decyzja ZUS z dnia 9.12.2013 r.

Sąd ustalił ponadto, że wnioskodawca w okresie od 5 czerwca 1998 r. do 31 lipca 1998 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. we W., na budowie eksportowej.

Dowód:

- zaświadczenie – bez daty, wystawione przez (...) Sp. z o.o. we W. – k. 28 (koperta).

Na żądanie Sądu Zakład Ubezpieczeń Społecznych sporządził zestawienie dochodów wnioskodawcy stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za wszystkie udokumentowane okresy ubezpieczenia, tj. 1973-2011, kwoty rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy oraz stosunku podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy.

Organ rentowy wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy według dwóch wariantów:

1) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty wyliczony z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie renty z okresu od 1993 r. do 2012 r., tj. 28 sierpnia 2013 r. (uwzględniono lata: 1996-2005), wyniósł 28,23 %;

2) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (uwzględniono lata: 1974-1977, 1980-1985, 1987-1991, 2000-2001, 2003-2005), wyniósł 46,70 %.

Najkorzystniejszy wariant do obliczenia wysokości renty to wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. 46,70 %, tj. taki sam, jak przyjęto do wyliczenia renty zgodnie z decyzją z dnia 9 grudnia 2013 r.

Do obliczenia wysokości renty przyjęto podstawę wymiaru świadczenia w kwocie 1.438,75 zł, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru - 46,70 %, kwotę bazową - 3.080,84 zł i wyniosła ona 1.349,28 zł. W związku z tym, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75 % renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, wyniosła ona 1.011,96 zł. Świadczenie po waloryzacji od 1 marca 2014 r. wynosi 1.028,15 zł.

Do powyższego wyliczenia wnioskodawca, reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosił żadnych zastrzeżeń, nie kwestionując zestawienia zarobków, przyjętej średniej krajowej, wskaźnika roku, ani wyboru poszczególnych lat dokonanego przez ZUS, wnosząc jednak o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność prawidłowości podstawy wyliczenia renty wnioskodawcy.

Dowód:

- pismo ZUS z dnia 20.03.2014 r. – k. 32-33.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz w toku prowadzonego w sprawie sądowego postępowania dowodowego, których wiarygodność nie została podważona przez żadną ze stron postępowania, korzystają więc one z domniemania prawdziwości zawartych w nich danych

z mocy art. 244 i nast. k.p.c.

Sąd postanowił oddalić wniosek dowody o dopuszczenie dowodu

z opinii biegłego celem sprawdzenia prawidłowości dokonanego przez ZUS wyliczenia świadczenia rentowego wnioskodawcy. Biegłych powołuje się

w związku z dowodzeniem „faktów” mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) i tylko w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). W sytuacji, gdy nie są kwestionowane przyjęte wynagrodzenia w poszczególnych latach, nie zostały przedłożone nowe dowody dotyczące wysokości zarobków, w oparciu, o które można by ustalić, że wysokość dochodów w poszczególnych latach jest inna niż przyjął to ZUS, ustalenie wysokości przysługującego wnioskodawcy świadczenia jest jedynie matematycznym obliczeniem i nie wymaga oparcia się o wiadomości specjalne. Średnia krajowa jest niezmienna

w poszczególnych latach, wskaźnik roku jest ustalony poprzez dokonanie odpowiednich matematycznych wyliczeń w oparciu o zarobki i średnią krajową. Organ rentowy wybierając najbardziej korzystny sposób obliczenia wysokości świadczenia wnioskodawcy kieruje się wskaźnikiem roku, wybierając najwyższe wskaźniki roku z poszczególnych lat. ZUS dokonując obliczeń według różnych wariantów przedstawionych w piśmie z dnia 20 marca 2014 r. wybrał najkorzystniejszy dla wnioskodawcy wariant,

a dokonane przez Zakład obliczenia nie wzbudziły zastrzeżeń Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy Z. G. należy uznać za nieuzasadnione.

Zgodnie z przepisem art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.

z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (ust. 2a art. 15).

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6 art. 15).

W myśl art. 62 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz

2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych;

3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych;

4) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego

do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista osiągnąłby wiek, o którym mowa w art. 24 ust. 1a.

Renta dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty

dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy (ust. 2 art. 62).

Na podstawie § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe ((Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało,

że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 grudnia 2013 r. była prawidłowa. W decyzji tej ZUS ustalał podstawę wymiaru renty wnioskodawcy. W związku z kwestionowaniem przez wnioskodawcę dokonanego przez organ rentowy wyliczenia, w toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, na żądanie Sądu Zakład Ubezpieczeń Społecznych w piśmie z dnia 20 marca 2014 r. sporządził zestawienie dochodów wnioskodawcy stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za wszystkie udokumentowane okresy ubezpieczenia, kwoty rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy oraz stosunku podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy. Ponadto ZUS szczegółowo opisał, które lata zostały uwzględnione przy obliczaniu wysokości świadczenia, biorąc pod uwagę najwyższe wskaźniki za poszczególne lata. Z dokonanych ustaleń wynika, że bardziej korzystnym dla wnioskodawcy do obliczenia wysokości renty jest wskaźnik podstawy wymiaru wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, który wyniósł 46,70 %.

W ocenie Sądu ZUS dokonał prawidłowych wyliczeń. Wnioskodawca

w żaden sposób nie wykazał, że dokonane wyliczenie jest błędne. Nie podał,

z którym punktem wyliczenia się nie zgadza. Nie wykazał, aby ustalone

w oparciu o zgromadzoną w sprawie dokumentację zarobki, które brał

pod uwagę ZUS zostały zaniżone, albo w ogóle nie zostały uwzględnione.

Wnioskodawca może udowodnić wysokość wynagrodzenia uzyskiwanego w poszczególnych okresach zatrudnienia przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych, a kierując się zasadą kontrydiktoryjności znajdującej wyraz w art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., to na wnioskodawcy spoczywa ciężar dowodowy w tym zakresie. Wnioskodawca nie zaoferował jednak w toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego żadnych dowodów pozwalających na przeliczenie świadczenia przy ustaleniu wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Nie przedłożył chociażby nowych dokumentów, które mogłyby podważyć sporządzone przez ZUS wyliczenie.

Na marginesie należy jedynie wskazać, iż obowiązujące przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przewidują możliwości uwzględnienia przy ustalaniu wysokości renty dodatków z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Dodatki do emerytur

i renty przewidują jedynie przepisy art. 75 i art. 76 powołanej ustawy,

a więc dotyczące dodatku pielęgnacyjnego i dla sierot.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów § 11 ust. 2 i § 15 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490).